

ΤΟ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

Ο συγγραφέας της ιστορίας αυτής είναι άγνωστος, οπότε δεν έχουμε κανένα τρόπο να επιβεβαιώσουμε ότι πράγματι συνέβη. Ωστόσο, εξακλουθεί να είναι μια ζωντανή απεικόνιση μιας αλήθειας που μπορεί μερικές φορές να γίνει δύσκολα κατανοητή.

Πριν από χρόνια, ένας Αμερικανός που ονομαζόταν Ντέιβιντ Μορς, ενώ ζούσε και εργαζόταν στην Ινδία, γνώρισε και έγινε φίλος με ένα δύτε μαργαριταριών, τον Ραμπχάου.

Ο Μορς πέρασε πολλά βράδια στην καλύβα του Ραμπχάου, διαβάζοντάς του την Αγία Γραφή και εξηγώντας του το κεντρικό νόημά της: Την αγάπη και τη σωτηρία του Θεού μέσω του Ιησού. Ο Ραμπχάου απολάμβανε να ακούει το Λόγο του Θεού αλλά, όποτε ο Μορς τον παρότρυνε να δεχτεί τον Χριστό σαν Σωτήρα του, ο Ραμπχάου κουνούσε αρνητικά το κεφάλι και του απαντούσε, «Ο Χριστιανικός τρόπος σας για τον Παράδεισο είναι πάρα πολύ εύκολος για μένα! Δεν μπορώ να τον δεχτώ. Αν ποτέ με δεχτούνε στον Παράδεισο με αυτόν τον τρόπο, θα αισθανόμουν σαν άπορος εκεί — σαν ένας ζητιάνος που τον άφησαν να μπει μέσα από οίκτο και μόνο. Μπορεί να είμαι περήφανος, αλλά θέλω να αξίζω τη θέση μου στον Παράδεισο. Θέλω να την κερδίσω, και έτσι πρόκειται να εργαστώ για αυτήν.»

Τίποτα από όσα μπορούσε να πει ο Μορς δεν φαινόταν να έχει κάποια επίδραση στην απόφαση του Ραμπχάου. Πέρασαν χρόνια.

Μετά, ένα βράδυ ο Μορς άκουσε ένα χτύπημα στην πόρτα του. Ήταν ο Ραμπχάου.

«Πέρασε, αγαπητέ φίλε,» είπε ο Μορς.

«Όχι,» είπε ο δύτες μαργαριταριών. «Θέλω να έρθεις μαζί μου στο σπίτι μου για λίγο. Έχω κάτι να σου δείξω. Σε παρακαλώ μην πεις όχι.»

«Φυσικά και θα έρθω,» απάντησε ο Μορς.

Καθώς πλησίαζαν στην καλύβα του, ο Ραμπχάου είπε: «Σε μία εβδομάδα θα αρχίσω να εργαζομαι για τη θέση μου στον Ουρανό. Φεύγω για το Δελχί, και θα πάω εκεί βαδίζοντας στα γόνατά μου.»

«Αυτό είναι τρέλα!» Αναφώνησε ο Μορς. «Είναι εννιακόσια μίλια για το Δελχί. Το δέρμα σου θα ανοίξει στα γόνατά σου, και θα πάθεις δηλητηρίαση αίματος πριν φτάσεις εκεί — αν ποτέ φτάσεις εκεί!»

«Όχι, πρέπει να πάω στο Δελχί,» επέμενε ο Ραμπχάου, «και οι αθάνατοι θα με ανταμείψουν για αυτό! Ο πόνος θα είναι γλυκός, επειδή θα μου αγοράσει τον Παράδεισο!»

«Ραμπχάου, φίλε μου, δεν μπορείς. Πώς μπορώ να σε αφήσω να το κάνεις αυτό, όταν ο Ιησούς Χριστός υπέφερε και πέθανε για να σου προσφέρει μια θέση στο Παράδεισο;»

Αλλά ο ηλικιωμένος άνδρας δεν μπορούσε να μεταπειστεί. «Είσαι από τους πιο αγαπητούς μου φίλους στον κόσμο. Όλα αυτά τα χρόνια που έχουν περάσει μου συμπαραστάθηκαν στις αρρώστιες μου, στις ανάγκες μου. Μερικές φορές μπορεί να ήσουν ο μόνος φίλος μου. Αλλά ακόμα κι εσύ δεν μπορείς να με

μεταπείσεις από την επιθυμία μου να αγοράσω την αιώνια ευδαιμονία. Πρέπει να πάω στο Δελχί!»

Μέσα στην καλύβα, ο Μορς ήταν καθισμένος σε μια καρέκλα που ο Ραμπχάου είχε κατασκευάσει γι' αυτόν λίγο μετά αφότου είχε έρθει στην Ινδία — ήταν η ίδια καρέκλα που καθόταν ο Μορς τόσες φορές, καθώς διάβαζε τη Βίβλο στο φίλο του. Ο Ραμπχάου βγήκε από το δωμάτιο για να ξαναέρθει σύντομα με ένα μικρό αλλά βαρύ χρηματοκιβώτιο.

«Είχα αυτό το κουτί για πολλά χρόνια,» είπε. «Κρατάω μόνο ένα πράγμα σε αυτό. Τώρα θα σου πω γι' αυτό, φίλε μου. Κάποτε είχα ένα γιο. ...»

«Ένα γιο! Μα, Ραμπχάου, δεν μου έχεις πει ποτέ ούτε μια λέξη γι' αυτόν!»

«Όχι, δεν μπορούσα.» Ενώ μιλούσε, τα μάτια του δύτες γέμισαν με δάκρυα. «Τώρα πρέπει να σου το πω, γιατί σύντομα θα φύγω, και ποιος ξέρει αν θα επιστρέψω ποτέ; Ο γιος μου ήταν κι αυτός δύτες. Ήταν ο καλύτερος δύτες μαργαριταριών στις ακτές της Ινδίας. Είχε την πιο γρήγορη κατάδυση, το πιο παρατηρητικό μάτι, το πιο δυνατό χέρι και την πιο μεγάλη ανάσα από κάθε άνθρωπο που βούτηξε ποτέ για μαργαριτάρια. Τι μεγάλη χαρά που μου έδινε!»

«Όπως γνωρίζεις,» συνέχισε ο Ραμπχάου, «τα περισσότερα μαργαριτάρια έχουν κάποιο ελάττωμα ή ατέλεια που μόνο ένας ειδικός μπορεί να διακρίνει, αλλά το αγόρι μου, πάντα ονειρευόταν να βρει

το τέλειο μαργαριτάρι — ένα πιο εκλεκτό από όλα όσα είχε βρει ποτέ στο παρελθόν. Μια μέρα το βρήκε! Όμως καθώς το μάζευε, έμεινε κάτω από το νερό πάρα πολύ. Πέθανε λίγο μετά. Αυτό το μαργαριτάρι του κόστισε τη ζωή του.»

Ο ηλικιωμένος δύτης μαργαριταριών έσκυψε το κεφάλι. Για μια στιγμή ολόκληρο το σώμα του έτρεμε, αλλά δεν έβγαζε κανένα ήχο. «Όλα αυτά τα χρόνια,» συνέχισε, «κρατούσα αυτό το μαργαριτάρι. Τώρα φεύγω και μπορεί να μην ξαναγυρίσω, γι' αυτό δίνω το μαργαριτάρι μου σε σένα τον καλύτερό μου φίλο.»

Ο γέρος σχημάτισε το συνδυασμό του χρηματοκιβωτίου και έβγαλε από μέσα ένα προσεκτικά τυλιγμένο πακέτο. Απαλά άνοιξε το βαμβακερό του περιβλημα, έβγαλε ένα γιγάντιο μαργαριτάρι και το έβαλε στο χέρι του Μορς.

Ήταν ένα από τα μεγαλύτερα μαργαριτάρια που βρέθηκαν ποτέ στα ανοικτά των ακτών της Ινδίας και έλαμπε με μια λάμψη που δεν έχει υπάρξει ποτέ σε μαργαριτάρια καλλιέργειών. Θα είχε αποφέρει ένα μυθικό ποσό σε οποιαδήποτε αγορά.

Για μια στιγμή ο Μορς το κοίταζε με δέος και ήταν άφωνος. Στη συνέχεια αναφώνησε, «Ραμπχάου! Τι φοβερό μαργαριτάρι!»

«Αυτό το μαργαριτάρι, φίλε μου, είναι τέλειο,» απάντησε ο Ινδός ήσυχχα.

Τότε ήρθε στον Μορς μια νέα ιδέα: Αυτή ήταν η ευκαιρία και η κατάλληλη περίπτωση που είχε προσευχηθεί για να βοηθήσει τον Ραμπχάου να κατανοήσει την αξία της θυσίας του Ιησού.

«Ραμπχάου,» είπε, «αυτό είναι ένα υπέροχο μαργαριτάρι — ένα καταπληκτικό μαργαριτάρι! Επίτρεψέ μου να το αγοράσω. Θα ήθελα να σου δώσω δέκα χιλιάδες δολάρια για αυτό.»

«Τι; Τι εννοείς;» τον ρώτησε ο Ραμπχάου.

«Θα σου δώσω δεκαπέντε χιλιάδες δολάρια για αυτό — ή αν χρειάζεται περισσότερα, θα εργαστώ γι' αυτά.»

Ο Ραμπχάου στύλωσε σφιχτά ολόκληρο το σώμα του και είπε: «Αυτό το μαργαριτάρι είναι ανεκτίμητο. Κανένας άνθρωπος σε όλο τον κόσμο δεν έχει αρκετά χρήματα για να πληρώσει ό, τι αξίζει αυτό το μαργαριτάρι. Στην αγορά, ούτε με ένα εκατομμύριο δολάρια δεν θα μπορούσες να το αγοράσεις. Δεν θα σου το πουλήσω. Μπορείς να το έχεις μόνο σαν δώρο.»

«Όχι, Ραμπχάου, δεν μπορώ να δεχτώ κάτι τέτοιο. Όσο και αν θέλω το μαργαριτάρι, δεν μπορώ να το δεχτώ με αυτό τον τρόπο. Ίσως είμαι υπερήφανος, αλλά αυτό είναι πάρα πολύ εύκολο. Πρέπει να πληρώσω για αυτό, ή να εργαστώ για αυτό.»

Ο ηλικιωμένος δύτης μαργαριταριών ήταν έκπληκτος. «Δεν καταλαβαίνεις τίποτα, φίλε μου. Δεν βλέπεις τι θέλω να κάνω; Ο μοναδικός μου γιος έδωσε τη ζωή του για να βρει αυτό το μαργαριτάρι, και εγώ δεν θα το πουλήσω για όσα χρήματα και να μου δώσουν. Η αξία του είναι στην ψυχή του γιου μου. Δεν μπορώ να το πουλήσω αυτό, αλλά μπορώ να σου το δώσω. Απλά δέξου το σε ένδειξη της αγάπης που έχω για σένα.»

Ο Μορς ένοιωθε να πνίγεται και για μια στιγμή δεν μπορούσε να μιλήσει. Μετά έπιασε το χέρι του γέρου.

«Ραμπχάου,» είπε με χαμηλή φωνή, «δεν βλέπεις; Τα λόγια μου είναι ακριβώς αυτά που έλεγες εσύ στον Θεό μέχρι τώρα.»

Ο δύτης κοίταζε για πολύ ώρα ερευνητικά το πρόσωπο του Μορς.

Σιγά-σιγά άρχισε να καταλαβαίνει.

«Ο Θεός σου προσφέρει τη σωτηρία σαν δώρο,» είπε ο Μορς. «Είναι τόσο μεγάλη και ανεκτίμητη που κανένας άνθρωπος στη γη δεν μπορεί να την αγοράσει. Εκατομμύρια δολάρια είναι πολύ λίγα. Κανένας άνθρωπος πάνω στη γη δεν θα μπορούσε να την κερδίσει. Αν ήταν να εργαστεί για αυτήν όλη του τη ζωή, η ζωή του θα έπρεπε να είναι εκατομμύρια χρόνια. Κανένας άνθρωπος δεν είναι αρκετά καλός για να την αξίζει. Κόστισε στο Θεό τη ζωή του μοναδικού Του Γιου για να κερδίσει την είσοδο στον Ουρανό για σένα. Σε ένα εκατομμύριο χρόνια, σε εκατό προσκυνήματα, δεν θα μπορούσες να κερδίσεις αυτή την είσοδο. Το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να τη δεχτείς σαν δείγμα της αγάπης του Θεού για σένα, έναν αμαρτωλό.»

«Ραμπχάου, φυσικά θα δεχτώ το μαργαριτάρι με βαθιά ταπεινότητα, προσευχόμενος στο Θεό ότι θα είμαι αντάξιος της αγάπης σου. Ραμπχάου, εσύ δεν θα δεχτείς το μεγάλο δώρο του Θεού τον Παράδεισο, με βαθιά ταπεινότητα, γνωρίζοντας ότι κόστισε το θάνατο του Υιού Του για να σου το προσφέρει;»

Δάκρυα κύλησαν στα μάγουλα του γέρου. Το πέπλο που είχε επισκιάσει την νόσησή του είχε αρχίσει να σηκώνεται. «Τώρα το βλέπω. Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι η σωτηρία ήταν δωρεάν. Τώρα καταλαβαίνω. Μερικά πράγματα είναι πάρα πολύ πολύτιμα για να αγοραστούν ή να κερδηθούν. Θα δεχτώ τη σωτηρία Του, φίλε μου!»

Πόσο πολύ πλούσια είναι η καλοσύνη [του Θεού], όπως φανερώνεται σε όλα όσα έχει κάνει για μας δια του Ιησού Χριστού.

Από τη χάρη Του έχετε σωθεί μέσω της πίστης σας στον Χριστό. Και αυτό δεν είναι από σας. Είναι ένα δώρο από τον Θεό.

Η σωτηρία δεν είναι μια ανταμοιβή για το καλό που έχουμε κάνει, κι έτσι κανένας από εμάς δεν μπορεί να λάβει κάποιο έπαινο για αυτήν.

Είναι ο Ιδιος ο Θεός που μας έκανε αυτό που είμαστε και μας έδωσε νέα ζωή [μέσω] του Ιησού Χριστού, και εδώ και πολύ καιρό έχει σχεδιάσει να περάσουμε αυτή τη ζωή μας βοηθώντας τους άλλους.
— Η Βίβλος, Προς Εφεσσίους 2:7-10.